

תת"ע 12125/12/19 - מדינת ישראל נגד זמר יובל ראובן

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 12125-12-19 מדינת ישראל נ' זמר יובל ראובן
תיק חיצוני: 90117608472

בפני כבוד השופט אור לרנר
מדינת ישראל
נגד
זמר יובל ראובן
נאשימים

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניית בהuder הנאשם ביום 21/1/2020.

הנאשם עותר לבטל את פסק הדיון שניית בהיעדרו ולתת לו את יומו בבית המשפט. לטענת הנאשם מסיבה שאינה ידועה לו, מזכירות משרד לא עדכנה את מועד הדיון ביום. עוד טוען הנאשם לכשלים ראויים בראשם הדו"ח ומושיף וטוען להתיישנות העבירה.

המשיבה מתנגדת לבקשתו וטענת כי המסייע בוצעה כדין ואין שום סיבה מוצדקת לאי התיציבותו. באשר לחלוקת השני של תגבות המשיבה אודות נוכחות הנאשם בדיון ראשון שהתקיים, בטיעות יסודה, מאוחר ולא התקיים דיון בלבד הדיון שהתקיים בתאריך- 21/1/2020.

בתגובה משלימה, צירפה המאשימה עותק מהדו"ח המקורי.

דין והכרעה

לאחר שיעינתי בבקשתו ובנספחה מצאתי כי אין היא מגלה עילה אמיתי ל לבטל פסק הדיון שניית בהיעדר ולפיכך דינה להידוחת.

כידוע, שגגה אשר גרמה לאי התיציבות "AINA MAHOO" סיבה מוצדקת לאי התיציבות" לדין, אינה מצדיקה ביטול פסק דין שניית בהuder הנאשם" [רע"פ 1446-14 ריאד אסדי (פורסם בנבו) ור' לאחרונה רע"פ 9109/17 מקרים סדובי (פורסם בנבו)].

הדבר נכון גם לגבי שגגה של עורך דין, שהרי כבר נפסק כי "דין דומה יחול לגבי טעות מושדרת של עורך-דין המיצג נאשם או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת-לב של הנאשם עצמו" (רע"פ 9142/01 **איטליה** (פורסם ב公报)).

邏輯, לא היה טעם מוצדק לאי התייצבותו של הנאשם, או מי מטעמו לדין.

לא לモותר לציין, כי טענותיו של המבוקש בדבר אי ההתייצבות לא גבו בתצהיר, בירור או כל חומר ממשי שיתמוך בענות על אף היותן טענות עובדיות [ר' לדוגמא דבריו של כב' הש' קרא ברע"פ **1771/19 ליאור עובדי** (11.7.19)].

יתר על כן, לא התיחס הנאשם בבקשתו לסתיבת השיהוי בהגשת הבקשה דין, אשר מוגשת בעבר חדשים מיום קיומו הדיון, בעוד שהנאשם עידכן ייפוי כוח בתיק, חדש לפני (וגזר הדין נמסר ביום 5.5.20 ר' אישור המשירה הקים בתיק). על פי הוראות החוק, ניתן להגיש בקשה לביטול פסק דין שנייה בהיעדר רק 30 ימים מיום שהומצא פסק הדין לנאשם (סעיף 130(ח) סיפה לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982).

גם בעונתו הכללית כי הוא כופר בביטוי העבריה, אין כדי לסייע לנאשם והכשלים שפורטו עיקרן של טענות אלה הינן העדפת גרסתו אל מול גרסת השוטר. טענות אלה יכול והיו בעלות משקל, לו היה מתנהל הליך הוכחות ומהימנות השוטר הייתה עומדת לבחן בעת עדותו, אך אין די בהם כדי להציג את הגלגל לאחר. לשם ביטול הרשותה הנאשם דרושה מסה נכבדת של ראיות אשר מטילה צל כבד על הרשותו. יפים לעניין, בשינויים המחויבים, דבריו של כב' הש' קוטון בעפ"ת 18-04-36978 ה"יitem סבית (31.5.18):

"**קיים קשיים רב בקבלת טענות עובדיות אשר מטרתן להתעמת עם דברים ברורים שרשם השוטר בהודעה, בעוד הטענות הן טענות כבושות שעומדות בסתרה מוחלטת לאמור בהודעה על תשלום הকנס ובבדרי המערער עצמו אשר בסמוך אליהם מתנוסףת חתימת ידו.**

צדק אפוא בית משפט קמא עת קבע שטענות המערער בתצהирו היו ראויות להישמע אילו היה מתנהל משפט, היוו הליך הוכחות. אלא שהמערער בחר שלא להגיש בקשה להישפט במועד ובחור לשלם את הকנס שהוטל עליו. רק לאחר יותר מחמשה חדשים מיום קבלת ההודעה (12.9.17) חתם על התצהיר הנלווה לבקשת שהגיש לבית משפט קמא."

מכל מקום, "**לטיכום, על כל הטוען לקיומה של עילה זו (חשש לעוויות דין- אל), במסגרת בקשה לביטול פסק דין שנייתם בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענותם, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאלי של ממש לשינוי התוצאה**" (רע"פ 17/8427 מדינת ישראל נגד סאלם [25.3.18]).

מעבר לדרוש אצין כי עינתי בדי"ח המקורי והשוטר רושם הד"ח מצין במפורש את מהות העבריה, כיצד נכנס הנאשם לצומת לא פניה ונעמד באמצעות תוק שהוא חוסם דרכם של רכבים המגיעים מכיוון אחר (עת הגע המופיע הירוק בכיוון נסיעתם). בנוסף מצין השוטר במפורש, כי נסע מיד עם אופנוונו במקביל לנагג, הורה לו לעצור ושמר עימו על קשר עין עד לעצירתו.

בנוסף, לא מצאתי כי יש בטענת התשישנות כדי לסייע לנאשם וזאת מן הטעמים הבאים:

1. על פי הוראות סעיף 225א(ב) לחוק סדר הדינපלייל [נוסח משולב] התשמ"ב- 1982 (להלן: "החסד" פ") הגבלת המועדים הקבועים בסעיף 225א לא תחול על מי שהגיש בקשה להישפט והנאשם כאמור, הגיע בקשה להישפט.

2. טענת התשישנות היא טענה דיןונית ולא מהותית ולפיכך רשאי הנאשם לוותר על טענה זו.

"**פעולה של התשישנות בפליליים אינו "מהותי" אלא "דיןוני"** ומתבטא בכך שמתאפשרות
להאשים את מבצע העבירה. מכאן עולה, כי בידי הנאשם לוותר על העלאה של טענת
התשישנות, ואם יותר - ויתרו **טופס ובעל תוקף** (השו ע"מ 3/88 איזוט נ' מדינת ישראל [2]).
ע"פ **6629/98 אורן הלר** [13.5.02].

לטעמי, מי אשר בעצם אי התיעצבותו לדין נחשב כמי שהודה בכל העובדות המיוחסות לו (סעיף 240(א)(2) לחסד"פ), נחשב מכללא כמו אשר יותר על כל טענותיו המקדימות, לרבות טענת התשישנות.

3. סעיפים 225א(א) לחסד"פ וסעיף 239א לחסד"פ כוללים בחובם הוראה ברורה לבאשר לתוכאה הנגרמת מחלון הזמן הקבוע בסעיף: "לא יוגש עלייה כתוב אישום ולא תומצא בעניינה הזמנת למשפט" (סעיף 239) ולא יוגש עלייה כתוב אישום ולא תומצא בעניינה הודעת תשלום קנס" (סעיף 225א(א)). סעיף 230 אליו מפנה ב"כ הנאשם אינו כולל סנקציה דומה, או בכלל, על אי שליחת ההודעה במועד.

אשר על כן, לא התרשםתי כי קיימת הצדקה לאי התיעצבותו של הנאשם או כי קיימים חשש לעיוות דין ולפיכך אני דוחה את הבקשה.

סוף דבר, הבקשה נדחתת.

ניתנה היום, ט"ז איר תש"פ, 09 Mai 2020, בהעדר הצדדים.